ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΠΑΞΙΜΑΔΙ

Ὁ τσὺρ Μανωλάτσης τοῦ Σηφάτση ὁ γυιός, ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ διορισθῇ ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι. Εἶχε καὶ τόσους ἄλλους δικούς του καὶ γνωστοὺς ἐδῶ, ποὺ ἔλπιζε σὲ μιὰ μεγάλη θέσι. Φορτώθηκε τὸ δισσάκι του, πῆρε τὴ χονδρή του τὴ μαγκούρα κι' ἐβγῆκε εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἴσια ἐμπρός του καὶ σταχτιά, φαινόταν ἡ Ἀθήνα. Πῆρε λοιπὸν τὸ δρόμο καὶ ἀνέβηκε πεζός. Ἡ ἡμέρα ἤτανε φαιδρή, γεμάτη νεότητα καὶ ἥλιο. Ἡμέρα ἀνοιξιάτικη. Ἕνα ἀεράκι ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὰ βουνά, τοῦ ἔδινε ὄρεξι στὸ δρόμο.

Ἦλθε φορτωμένος τὸ δισσάκι του καὶ τὴ μαγκούρα

Προχωρῶντας, προχωρῶντας καὶ ρωτῶντας, ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα. Κόσμος σὰν μηρμυγκοφωλιά, σπίτια μεγάλα καὶ αὐτοκίνητα ποὺ σφύριζαν τρέχοντας στοὺς δρόμους σὰν δαιμονισμένα! Κύριοι κόκκινοι, φουσκωμένοι καὶ παχεῖς σὰν ντομάτες παραγεμισμένες, ξαπλωμένοι στὰ ἁμάξια τους περνοῦσαν σὰν δεσποτάδες ἀπὸ ἐμπρός του. Γυναῖκες μὲ χρώματα, σὰν ψεύτικες, ἐπήγαιναν μονάχες εἰς τοὺς δρόμους. Ὅλα αὐτὰ τ' ἀνοίγανε τὴν ὄρεξι καὶ τοῦ παρουσίαζαν μιὰ εὐτυχισμένη ἡμέρα ἐμπρός του, ποὺ θὰ γύριζε κι' αὐτὸς πιχὺς καὶ φουσκωμένος, μέγας καὶ ξαπλωμένος σὰν «δεσπότης» στ' αὐτοκίνητο, μὲ μιὰ τέτοια «κυρὰ» ἀπὸ κοντά του! Καὶ τὴν ἔβλεπε σχεδόν, κοντινὴ καὶ ἀπερίγραπτη ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ ἔρχεται καὶ νὰ τὸν ἀκτινοβολῇ καὶ νὰ τὸν καταυγάζῃ ἀπὸ τώρα μὲ τὴ λάμψι της. Κ' ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ μέλλον του, κάθησε σὲ μιὰ «μπύρα» στὴν Ὁμόνοια κᾶτι νὰ πιῇ, νὰ ξεδιψάσῃ, ἕως ὅτου ναῦρῃ τὸ σπίτι τοῦ «προστάτου» του.

Ὁ δρόμος, τὸ ταξεῖδι, ἡ εὐτυχία ποὺ τοῦ μειδιοῦσε ἀπὸ μακρυά, τοῦ ἄνοιξαν τὴν ὄρεξί του.

— Ὁ κύριος; παρουσιάσθη τὸ γκαρσόν.

Αὐτὸς ἐστράφηκε νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸν μιλοῦν. Σὲ τοῦτον νὰ μιλοῦνε ἔτσι; Ἔγινε ἀπὸ τὰ τώρα «κύριος» πρὶν νὰ πατήσῃ στὴν Ἀθήνα!

— Τι διατάζει ὁ κύριος; ἐρώτησε καὶ πάλι τὸ γκαρσόνι.

Ὥστε «διατάζει» κι' ὅλας! Ἔγεινε μεγάλος καὶ τρανὸς καὶ πρὶν νὰ φθάσῃ ἀκόμα.

— Διάλε μέσα σου, Ἀθήνα, τί θαυματουργὸς ποὺ εἶσαι!

Καὶ γυρίζοντας εἰς τὸ γκαρσόνι:

— Ἕνα καφιδᾶκο καὶ νερό. Γιὰ κύτταξε! Ἔχεις καὶ κουλοῦρι;

— Δὲν δίνουμε ἐδῶ καφέ. Μπύρα μόνον καὶ μεζέδες.

— Φέρε μιὰ μπύρα, τὸ λοιπός!...

Τὴν εἶξερε τὴν μπύρα. Δὲν εἶχε πιῇ ποτέ, ἀλλὰ εἶδε νὰ πίνουν ἄλλοι. Μιὰ ποὺ ἔγεινε «κύριος» καὶ αὐτός, κύριος καὶ «διατάζει», γιατί νὰ μὴν πιῇ!

— Καλά, φέρε μιὰ μπύρα!

Σὲ λίγο τὸ γκαρσόνι ἔφερε ἀφράτη, δροσερή, ξεδιψαστικὴ καὶ παγωμένη. Μὰ μαζὶ μὲ τὴ μπύρα, ἔφερε κ' ἕνα πρᾶμμα στρογγυλό, ὡσὰν παραψημένο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἔβαλε τὴ μπύρα του.

— Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ μεζές, ἐσκέφθη. Καὶ ρώτησε τὸ γκαρσόνι, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ φύγῃ:

— Ἔλα δῶ, παιδί. Πόσο κάνει τοῦτο;

— Ποιό, αὐτό; Τίποτα, ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι.

Λοιπόν, καλὰ τὸ καταλαβε, ἤτανε «μεζές». Ἀλλὰ τί «μεζές»;...

Τὸν κύτταξε ἀπὸ δῶ, τὸν κύτταξε ἀπὸ κεῖ, τὸν μύρισε, τὸν λύγισε λίγο στὴν ἄκρη. Τίποτα! Ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ!... Τέτοιο μεζὲ στὴ ζωή του δὲν ξανᾶχε δεῖ.

— Καλά! Ἀλλὰ αὐτὸ τί νᾶναι·

— Νᾶναι σηκότι ψημένο; εἶπε μέσα του.

Ἦταν κᾶτι μαλλιαρό, σὰν ξερὴ καπότα. Ἀλλὰ δὲν μύριζε διόλου σὰ σηκότι. Ἐδάγκωσε λίγο στὴν ἄκρη, τίποτα! Γεῦσι καμμιά! καμμιὰ νοστιμάδα! Ἕνα στεγνὸ πρᾶμμα καὶ σκληρό, σὰν λάστιχο στεγνό.

Τὸ ξαναπῆρε. Τὸ περιεργάσθη, πάλι τὸ κύτταξε ἀπὸ δῶ, τὸ κύτταξε ἀπὸ κεῖ, τὸ γύρισε, τὸ μύρισε, τὸ ἔξυσε λίγο στὴν ἄκρη.

Κᾶτι «μώμματα», κᾶτι τρίμματα ἔπεσαν κάτω.

Τί νὰ ἦταν; Κᾶποιος μεζὲς βέβαια.

Μὰ ἔλα πάλι ποὺ στὸ χωριό του τέτοια δὲν ἔφαγε ποτέ. Μὰ οὔτε καὶ στὴ «μεγάλη χώρα» ὅπου πῆγε. Μπύρα ἤπιε μιὰ φορὰ καὶ στὸ Δημαρχεῖο, σὰν γιορτάζαν τὴν Ἐθνικὴ ἑορτή. Εἶχαν καὶ μεζέδες. Σηκοτάκια τηγανητά, τυρὶ κ' ἕνα ὠμὸ κρέας, ποὺ τὸ λέγανε «ζουπόνι».

Τὸ μύρισε κάμποσο!

— Διάλε τσ' ἀπομεινάρες του, ἀπὸ κεῖνο ἔφαγε μόνον ὁ τσὺρ Ὑπουργός. Τέτοιοδμως δὲν εἶχανε. Ἐδῶ ὅμως Ἀθήνα, κόσμος παράξενος, περίεργος, ἀνάποδος, ποὺ γυρίζουν ἡ γυναῖκες τους γυμνὲς καὶ οἱ ἄνδρες τους παραντυμένοι.

— Διάλε μέσα σου!

Καὶ πάλιν ἔπεσε σὲ συλλογή. Μὰ τέλος σήκωσε ἱκανοποιημένος τὸ κεφάλι.

— Βρὲ τὸ βρῆκα, διάλος τσὴ πεθαμένοι του. Πῶς τὸ φκιάνει τούτη ἡ Εὐρώπη!

Καὶ βύθισε ἀπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὰ γερό του δόντια!

Ἦταν λίγο ἀνούσιο, ἦταν κᾶπως χωρὶς γεῦσι, κατέβαινε τραχὺ καὶ δύσκολα στὸν λάρυγκα, ἀλλὰ ὁ δρόμος, ὅπως εἴπαμε, ἡ πεῖνα, τὸ ταξεῖδι, τὸν ἔκαναν νὰ τὸ κατεβάσῃ μιὰ χαρά.

Ἔπειτα βοηθοῦσε λίγο καὶ μιὰ μπύρα.

Τοῦ εἶχε γδάρει λίγο τὸ λαιμό, ἀλλὰ θὰ... συνειθίσῃ!

Ὅποιος εἶνε μεγάλος «κύριος» πρέπει ὅλα νὰ τὰ ὑπομένῃ καὶ σ' ὅλα πρῶτος νὰ περνῇ.

Κ' ἔπειτα εἶνε καὶ «μπὶτ-χαβᾶ», χάρισμα καθὼς τοῦ εἶπε τὸ γκαρσόνι.

Γιατί νὰ μὴ φάῃ πέντε-ἕξη ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ βάλῃ κᾶνα-δυὸ καὶ στὸ σακκοῦλι. Καὶ ἐστράφη στὸν ὑπάλληλο, ποὺ περνοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ κεῖ.

Τοῦ ἔφερε κ' ἕνα πρᾶμμα στρογγυλὸ καὶ σκοῦρο

— Ἔλα ἐδῶ! Ψίτ! Παιδί!

— Τί διατάζει ὁ κύριος;

— Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἀκόμα ἕνα παξιμάδι!...

Σταμ. Σταμ.

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΡΤΥΣ

Πρὸ καιροῦ μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσε τὴν ἑξῆς ἀγγελία:

«Εἶμαι ἡλικίας ἐξ ἐτῶν καὶ πολὺ φρόνιμη, ἀλλὰ οἱ γονεῖς μὲ βασανίζουν καὶ δὲν μοῦ δίνουν νὰ φάγω. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω καὶ παρακαλῶ τοὺς εὐσπλαχνικοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ υἱοθετήσουν».

Τὴν γνωστοποίησιν αὐτὴ συνώδευε καὶ μία ὑποσημείωσις τῆς συντ ίξεως τῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία ἐξηγοῦσεν, ὅτι ἕνα μικρὸ κορι τσάκι ρακένδυτο πῆγε στὰ γραφεῖα καὶ παρέδωκε τὴν ἀνωτέρω ἀγγελίαν, παρακαλοῦσε δὲ μετὰ δακρύων νὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλο.

Τὴν ἑπομένην ἑφτακόσιες αἰτήσεις υἱοθεσίας ἀπευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐφημερίδα!...

Αὐτὸ θὰ πῇ ἀγγλικὴ κοινωνία!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αἰσθηματικὸν μυθιστόρημα. Μία τραγικὴ ἱστορία ἔρωτος, μία παθητικὴ ἱστορία τῆς γυναικείας καρδιᾶς, ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ πονέσετε, ποὺ θὰ τὴν αἰσθανθῆτε σὰν ἱστορία ἀτομική σας, δική σας, τῆς καρδιᾶς σας...